

Cum ageretur de praxi quae afficit totam Mexicanam Ecclesiam, huiusmodi preces Archiepiscopo Mexicano ablegatae fuerunt pro informatione et voto, et ut referret an consuetudo de qua in precibus, esset reapse immemorabilis, et an omnibus iuris requisitis polleret. Qui respondit: « Ab antiquissimis temporibus, « quorum iam amplius non extat memoria, admise-
« runt seu consenserunt in huiusmodi titulum omnes
« quotquot fuere Praelati, qui huius regionis Ecclesias
« diutius quam per 300 annos rexerunt atque admi-
« nistrarunt. Cum viderent dignissimi praedecessores
« nostri, non solum populos in necessitate spirituali
« versari, sed etiam paucos inveniri, qui titulo bene-
« ficii, capellaniae seu patrimonii possent ordinari
« (quod maxime notandum post direptionem bonorum
« Ecclesiae ac idearum subversionem), haud dubie suf-
« ficientem iudicarunt certam quamdam ac competen-
« tem congruam, quae proveniret ex emolumentis,
« obventionibus et iuribus, quae solent fideles in sin-
« gulis paroeciis sacerdotibus erogare vel ob sacra-
« mentorum administrationem, vel ob curam animarum.

« Quoad substantiam idem omnino est titulus in
« omnibus dioecesibus, et tantum accidentaliter differt
« ob ipsius qualificationem seu denominationem. Sic
« ex. gr. existit in hac Archidioecesi *titulus administra-*
« *tionis* eodem modo ac illum profert seu explicat Epi-
« scopus Chiapensis; vocari etiam aliquando solet *ti-*
« *tulus idiomatis*, seu *linguae vernaculae*. Nam cum
« existant Indi qui tantum lingua vulgo dicta *Mexi-*
« *cana*, *Olonie* et *Mazahua* utantur, iuvenes in Semi-
« nario versantes, ac quamlibet ex his tribus linguis
« seu idiomatibus agnoscentes, poterunt hoc uno titulo
« ordinari, dummodo illis populis, ubi aliquo ex tribus

« supradictis idiomatibus utuntur, sacris operam daturi
« sint. »

Hisce praemissis, dirimendum propositum fuit du-
bium:

An praxis Ecclesiae de Chiapas, Clericos ad sacros ordines, titulo « Administrationis » promovendi, sustinenda sit in casu?

Resolutio. Sacra C. C. sub die 21 Iunii 1879, re-
discussa, respondere censuit: *Affirmative*.

(Acta S. Sedis, XII, pag. 569).

XLV.

S. C. EE. et RR. instructio de modo quo oeconomicè procedere debent Curiae ecclesiasticae in causis disciplinaribus et criminalibus clericorum. — 11 Iunii 1880.

Sacra haec EE. et RR. Congregatio, praesentis temporis conditione, in qua Ecclesia versatur, accurate perpensa, qua vix non ubique in res et personas ecclesiasticas externam suam actionem exercere impeditur, simulque et illud prae oculis habens maxima ex parte ecclesiasticas Curias opportunis mediis carere quibus recte ordinentur, constituit facultatem expresse imperitare locorum Ordinariis ut adhibitis formis magis oeconomicis iurisdictionem suam in clericos, ad disciplinam quod attinet, exercent.

Utque hinc iustitia incolumis servetur, inde vero processus ad canonum praescriptum ab omnibus fiant, sequentes praestituit normas ab omnibus servandas:

I. Ordinarii, pro eorundem munere pastoralis, tenentur disciplinae et correctioni consulere clericorum

qui iisdem subduntur, eorum mores inspicere, atque ea opportuna remedia adhibere quae a sacris canonibus sive ad praecavenda sive ad corrigenda mala praescribuntur.

II. Haec inter, alia ad praecavendum malum ordinantur, alia in eius coercitione ac medela vim suam exercent. Hinc priora ea amovere student quae aut scandalum aut occasionem voluntariam aut causam delinquendi proximam exhibent. Posteriora vero tum delinquentes ad meliorem frugem revocare, tum damna ex crimine secuta reficere satagunt.

III. Porro Ordinariis munus incumbit recensita hactenus remedia pro sua prudentia et conscientia adhibendi, prout rerum et adiunctorum natura et canones ecclesiastici exigunt.

IV. Mediis, quibus malum praecavetur, potissimum accensentur spiritualia exercitia, monitiones et praecepta.

V. His tamen praemittenda est summaria saltem facti notitia, cuius ab Ordinario habenda est ratio, ut, si opus sit, *ad ulteriora* procedat, vel etiam possit superiori auctoritati satisfacere si legitime ab aliquo ad illam recursus habeatur.

VI. Monitiones vero *canonicae* vel in forma paterna et secreta (adhibita etiam epistola vel interposita aliqua persona), vel in forma iuridica fiunt, ita tamen ut aliquo modo semper constet de facta monitione.

VII. Monitionibus frustra adhibitis, Ordinarius Curiae mandat ut praeceptum opportunum intimetur delinquenti, quo eidem quid facere vel omittere debeat indicatur, addita si illud transgrediatur respondentis ecclesiasticae poenae comminatione.

VIII. Praeceptum reo praevento intimatur a Can-

cellario coram Vicario generali; vel coram duobus testibus probatae integritatis, sive ecclesiasticis sive laicis.

§ 1. Actibus subscribitur a partibus praesentibus, quin et a praevento si velit.

§ 2. Vicarius generalis iurisiurandi vinculo obstringere potest testes ut secretum servant, si rei natura, de qua agitur, id ad prudentiae normam exigat.

IX. Ad infligendas poenas quod spectat, sedulo Reverendissimi Ordinarii animadvertant, hanc instructionem haud efficere ut solemnitates in iudiciis servandae iuxta sacros canones, apostolicas constitutiones, aliasque ecclesiasticas sanctiones abrogatae censeantur, quotiescumque libere et efficaciter usurpari possint; verum oeconomicus huiusmodi processus iis Curiae servandas praescribit in quibus solemnitates iudiciorum aut adhiberi nequeunt aut minus expedire videantur.

Insuper vim suam plene retinet remedium extraiudiciale quod *ex informata conscientia* appellatur, et pro criminibus occultis adhibendum decrevit Concilium Tridentinum (Sess. 14, cap. 1, de Ref.) iis tamen regulis ac cautionibus servatis quas in eiusdem capituli intellectu constanter adhibuit Sacra Congregatio Concilii in pluribus resolutionibus ac nominatim *in Bosnien. et Sirmien.* 20 Decembr. 1873.

X. Quum criminaliter procedi opus sit, sive ob praeceptorum infractionem, sive ob communia crimina aut ecclesiasticarum legum violationem, processus ea ratione confici potest ut summaria forma absque strepitu iudicii fiat, servatis tamen semper iis regulis quae ad iustitiam essentialiter tuendam pertinent.

XI. Processus vero *ex officio* instruitur aut post supplicem libellum exhibitum, aut occasione querelae, aut cuiuscumque notitiae a Curia habitae, atque ad

finem eo consilio perducitur ut maiori qua fieri potest cautione et prudentia, veritas detegatur, et tum criminis notitia haberi, tum qui accusatus fuerat innocens aut reus cognosci possit.

XII. Processus confici potest ab aliquo ecclesiastico viro probo ac idoneo cui opem suam conferet actuarius.

XIII. In quacumque Curia adesse debet Procurator fiscalis ad iustitiae legisque tutelam.

XIV. Si Curia cursores non habet, eorum munus pro intimationibus aliisque significationibus suppleri poterit ab aliqua qualificata persona quae de facto fidem faciat, vel documenta per tabellarios publicos specialiter commendata transmitti poterunt; ita tamen ut scripto constet de eorum exhibitione, receptione, aut reiectione.

XV. Criminis iuridica existentia tum ex processus confectione authenticis communita informationibus aut confessionibus extrajudicialibus vel testium depositionibus constare poterit. Transgressio vero alicuius praeccepti constat per novam exhibitionem decreti et actus indictionis, iis servatis de quibus supra articulis VII et VIII.

XVI. At vero ut accusatus tamquam reus haberi possit, ea iuridica probatione opus est, qua vel facti veritas omnino evidens sit, vel ea habeatur moralis certitudo quae prudens dubium omnino excludat.

XVII. Qui examini subiici debent, ii semper seorsim audiantur.

XVIII. Testes sive ad probandum sive ad defensionem, nisi lex aliqua obstet, iurati esse debent, quin et si opus sit iuramento ad secretum servandum adigantur.

XIX. Si qui forte ex iis absint, eorum examen fit ab ecclesiastica auctoritate loci quo morantur ad

quam facti expositio transmitti debet; haec vero supplet, servatis tamen iis quae in hac instructione praescribuntur.

XX. Si vero quidam testes, vel quoad factum, vel quoad eius circumstantias, veluti ad causam dirimendam omnino necessarii iudicentur; neque tamen audiri possint vel quia non expedit vel quia nolunt; eorum in actis mentio fiat; horum vero defectus per alios testes *de relato* aut alio quovis modo fide dignos supplendus erit.

XXI. Dum omnia sufficienter habeantur quibus factum eiusque imputabilitas eruatur, ad examen accusatus erit vocandus.

XXII. In citatione, nisi obstet prudentia, proponi ei debent per extensum accusationes adversus eum intentatae, ut se praeparet ad eas disiciendas.

XXIII. Si vero vel ex accusationum qualitate vel alia de causa id prudenter fieri nequeat, generali modo ei iniungendum erit ut ad examen veniat et accusationem obiectam diluat.

XXIV. Si reuatur, iteratur intimatio, eique praefigitur peremptorius terminus, simulque monetur eo termino elapso tamquam in contumacem animadversum iri: et reapse ceu talis habeatur, nisi legitimam absentiae causam probet.

XXV. Si in iudicio adest, examini subiicitur: et si alicuius momenti inductiones exhibeat, eae, quantum fieri potest, exhaustivae erunt.

XXVI. Deinde ad contestationem facti criminosi deveniendum est, simulque probationes exhibitae proferendae, quibus evincitur eum qui accusatur reum esse poenisque canonicis puniendum.

XXVII. Cum hoc pacto reus conventus omnia

cognoscet quae contra ipsum proferuntur, hic tum ea diluere tum se tueri iure poterit.

XXVIII. Poterit tamen terminum aliquem etiam petere ad semet defendendum scripto, quod potissimum fieri debet cum ex dictis in articulo XXIII haud potuerit se paratum ad respondendum exhibere.

XXIX. Processu absoluto, actorum instructor eiusdem essentialium conclusionum restrictum conficere debet.

XXX. In causae tractatione inquisitus potest, si velit, repraesentari et defendi sive ab alio sacerdote sive a laico, qui tamen prius ab Ordinario approbandi erunt.

XXXI. Si reus praeventus defensorem sibi constituere nolit, Ordinarius unum ex officio eidem deputabit.

XXXII. Defensor caute ex actis notitiam haurit causae ut eam possit tueri, eiusque defensio etiam ante causae propositionem scripto poterit exhiberi. At si Ordinarius iudicet ex causae natura secretum iuramenti vinculo servandum esse, defensor quoque eodem obstringitur.

XXXIII. Processus et restrictus dein ad procuratorem fiscalem transmittitur, ut ea quae ad ipsum pertinent exequatur; itemque ad Ordinarium utrumque postea transmittitur, qui causae statu apprime perspecto, diem statuit quo discuti ac dirimi debeat, simulque de hoc eum qui accusatur certiore efficit.

XXXIV. Statuta die, causa proponitur coram Vicario Generali, adstantibus procuratore fiscali, rei patrono, et cancellario.

XXXV. Auditis tum conclusionibus fiscalibus tum deductionibus pro defensione, sententia profertur, can-

cellario dispositivam partem scribente ex dictato; in eaque mentio expressa fieri debet, si reus damnatur, canonicae sanctionis quae contra ipsum adhibetur.

XXXVI. Sententia praevento indicitur, qui appellationem ad superiorem ecclesiasticam potestatem interponere potest.

XXXVII. In iudicio appellationis servantur ea quae Benedictus XIV, in sua constitutione *Ad militantis* 30 Martii 1742 praecepit, itemque huius S. Congregationis Decretum 18 Decembris 1865, et litterae encyclicae 1 Aug. 1851.

XXXVIII. Appellatio fieri debet intra decem dies a sententiae notificatione, quo termino inutiliter elapso, sententia executioni debet mandari.

XXXIX. Facta intra decem dies appellatione, Curia absque mora transmittere debet ad superiorem ecclesiasticam potestatem, ad quam appellatum est, omnes actus causae originales, scilicet processum, restrictum, defensionem et sententiam.

XL. Potestas ecclesiastica superior, appellationis habita notitia, appellatam monet ut intra viginti dies defensorem sibi constituat, ab eadem superiore potestate approbandum.

XLI. Si peremptorius hic terminus frustra elaboratur, censetur appellans renuntiasse appellationis beneficio, et a potestate superiore appellatio consequenter edicitur perempta.

XLII. Cum a sententia Curiae Episcopalis fiat appellatio ad Metropolitanum, hic in cognoscenda ac dirimenda causa instructionem hanc ceu normam in processu servare debet.

XLIII. Si contingat clericum contra fori privilegium a laica potestate ob communia crimina processui

et iudicio subiici, Ordinarius eo in casu facti criminosi summariam notitiam capit, simulque perpendit utrum ad sacrorum canonum praescriptum infamia aut irregularitas aut alia ecclesiastica sanctio locum habeat.

§ 1. Iudicio nondum expleto, vel quousque accusatus vinculis detinetur, consultius est ut Ordinarius sese contineat in remediis provisorii adhibendis.

§ 2. Iudicio vero absoluto, reoque convento libertati reddito, Curia, iuxta informationes prius habitas earumque indolem, procedit, si opus sit, iuxta modum in hac instructione praescriptum.

XLIV. Si forte occurrant dubia aut difficultates practicae, Ordinarii ad vitandas contentiones et nullitates recurrant ad hanc Sacram Congregationem.

Ex audientia SS^{mi} diei 11 Iunii 1880.

SS^{mus} D^{ñus} Noster Leo Div. Prov. PP. XIII, audita relatione praesentis Instructionis ab infrascripto Sacr. Congregationis Episcoporum et Regularium Secretario, eam in omnibus approbare et confirmare dignatus est.

Romae die et anno quibus supra. — I. Card. Ferreri, Praef. — I. B. Agnozzi, Secretarius.

(Versio adhib. in Conc. Mexic. V, App. n. 19).

XLVI.

SS. D. N. Leonis Papae XIII Constitutio « Romanos Pontifices », qua nonnulla controversiarum capita inter episcopos et missionarios regulares Angliae et Scotiae definiuntur. — VIII Idus Maii 1881.

Romanos Pontifices Decessores Nostros paterno semper caritatis affectu inclytam Anglorum gentem fovisse, et monumentis suis testatur historia, et felicit recordationis Pius IX in Litteris *Universalis Ecclesiae* III kal. Octobris anno Incarnationis Dominicae MDCCCL datis, graviter ac diserte demonstravit. Quum autem per eas Litteras episcopalem hierarchiam idem Pontifex inter Anglos restitueret, cumulavit quodammodo, quantum temporum ratio sinebat, ea benefacta quibus Apostolica Sedes nationem illam fuerat prosequuta. Ex dioecesium enim restitutione pars illa dominici gregis ad nuptias Agni caelestis iam vocata, ac mystico Eius corpori sociata, pleniorum veritatis atque ordinis firmitatem per Episcoporum gubernationem et regimen rursus adepta est. *Episcopi quippe*, inquit S. Irenaeus¹, *successionem habent ab Apostolis, qui cum Episcopatus successionem charisma veritatis certum, secundum placitum Patris acceperunt*; atque inde fit, quemadmodum S. Cyprianus monet², *ut Ecclesia super Episcopos constituitur, et omnis actus Ecclesiae per eosdem Praepositos gubernetur*.

Huic sane sapienti consilio mirifice respondit even-

¹ *Adv. haer.* lib. IV, cap. 26, n. 2.

² *Epist. 29 ad lapsos.*